

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isang Daan at Walumpu't Pito

Ang Pahayag ng Leon: Mula sa Panium hanggang sa Pangwakas na Pagtatatak

Jeff Pippenger
2024-04-17

Kapag inaalís ni Jesus ang tatak ng isang propetikong katotohanan, Siya ay kinakatawan bilang ang Leon ng lipi ni Juda, at sa Caesarea Filipi, ang Leon ng lipi ni Juda ay nagsimulang alisin ang tatak: "na Siya'y dapat pumaroon sa Jerusalem, at magdanas ng maraming bagay mula sa mga matatanda at mga punong saserdote at mga eskriba, at patayin, at muling bubuhayin sa ikatlong araw." Ang mga katotohanang yaon ay umaayon sa mensaheng inalisan Niya ng tatak sa pasimula ng panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at muli sa katapusan ng gayon ding panahon. Ang mga katotohanang yaon ay umaayon sa mensaheng kinakatawan sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng kabanata labing-isa ng Daniel.

Kapag inaalís Niya ang pagkakaselyo ng katotohanang iyon sa isang daan at apatnapu't apat na libo, ginagawa Niya ito sa pamamagitan ng pamamaraang linya sa ibabaw ng linya, sapagkat doon matatagpuan ang mga "susi" ng kaharian ng Diyos. Ang mga katotohanang iyon ay dapat kainin sapagkat ang mga iyon ang mga susi ng kaharian ng Diyos, at ang kaharian ng Diyos ay nararapat na nasa loob ng Kaniyang bayan.

At nang siya'y tanungin ng mga Fariseo kung kailan darating ang kaharian ng Diyos, sumagot siya sa kanila at sinabi, Ang kaharian ng Diyos ay hindi dumarating na may pagmamasid; ni hindi nila sasabihin, Narito! o, Naroon! sapagkat, narito, ang kaharian ng Diyos ay nasa loob ninyo. Lucas 17:20, 21.

Naniniwala ang mga demonyo, at gayon ma'y nanginginig, sapagkat hindi sapat ang basta maniwala; ang "katotohanan" ay kailangang maging bahagi mo, gaya ng pisikal na pagkaing kinakain. Sa kasaysayan ng mga talatang labintatlo hanggang labinlima, ang Leon ng lipi ni Juda ay inilalantad ang mga katotohanang nauugnay sa nalalapit na batas ng Linggo, at ang mga katotohanang iyon ang nagtatatak sa mga noo ng matatalinong dalaga, bago pa man dumating ang krisis. Lubos na nalalaman ng Leon ng lipi ni Juda ang patotoo ng Mateo kabanata labing-anim, at ang Kanyang pagdalaw sa Caesarea Philippi ay umaayon sa patotoo ni Daniel hinggil sa Panium, at alam Niya na ang anino ng krus na sa ilalim nito Siya at ang Kanyang alagad ay tumayo sa Caesarea Philippi ay kumakatawan sa anino ng nalalapit na batas ng Linggo sa kasaysayan ng Kanyang bayan sa mga huling araw.

Mula noon ay pinasimulan ni Jesus na ipakita sa kanyang mga alagad na kinakailangan niyang pumaroon sa Jerusalem, at magbata ng maraming bagay mula sa mga matatanda, sa mga punong saserdote, at sa mga eskriba, at siya'y patayin, at muling bubuhayin sa ikatlong araw. Nang magkagayo'y hinawakan siya ni Pedro at sinimulang sawayin siya, na sinasabi, Huwag

nawang mangyari sa iyo, Panginoon; hindi ito mangyayari sa iyo. Ngunit siya'y bumaling at sinabi kay Pedro, Lumagay ka sa likuran ko, Satanas; ikaw ay isang katitisan sa akin, sapagkat hindi ang mga bagay ng Diyos ang nasa isip mo, kundi ang mga bagay ng tao. Nang magkagayo'y sinabi ni Jesus sa kanyang mga alagad, Kung ang sinuman ay ibig sumunod sa akin, ikaila niya ang kanyang sarili, pasanin ang kanyang krus, at sumunod sa akin. Sapagkat ang sinumang maghangad iligtas ang kanyang buhay ay mawawala ito; at ang sinumang mawalan ng kanyang buhay alang-alang sa akin ay makasusumpung nito. Sapagkat anong pakinabang ang matatamo ng tao, kung makamtan man niya ang buong sanlibutan, at mawala ang kanyang sariling kaluluwa? o ano ang maibibigay ng tao bilang kapalit ng kanyang kaluluwa? Sapagkat darating ang Anak ng Tao sa kaluwalhatian ng kanyang Ama na kasama ang kanyang mga anghel; at kung magkagayo'y gagantihan niya ang bawat isa ayon sa kanyang mga gawa. Katotohanang sinasabi ko sa inyo, may ilan sa mga nakatayo rito na hindi makatitkim ng kamatayan, hanggang sa makita nila ang Anak ng Tao na dumarating sa kanyang kaharian. Mateo 16:21-28.

Ang una, at dahil dito, ayon sa tuntunin ng unang pagbanggit, ang pinakamahalagang bagay na sinabi ni Jesus sa Kaniyang mga alagad hinggil sa mga pagdurusa ng krus, ay na kailangan nilang pasanin ang kanilang sariling krus, kung pipiliin nilang sumunod sa Kaniya. Maliwanag na ipinahayag ni Sister White na ang krus ay siya ring pamatok. Ang pamatok at ang krus ay mga sagisag ng pansariling kalooban ng tao, at ang lahat ay nakasalalay sa wastong paggamit ng kalooban. Ang kapangyarihang nagtataguyod sa templo ng Diyos ay ang Korderong pinaslang at ibinitin sa isang "haligi". Ang pinaslang na Kordero ay kumakatawan sa pagpapapako sa krus ng mababang makalaman na kalikasan, at ang "haligi" kung saan nakabiting ang patay na laman ay ang kalooban. Ibinigay ni Cristo ang Kaniyang halimbawa kung paano magtagumpay sa pamamagitan ng palagiang pagpapasakop ng Kaniyang kalooban sa kalooban ng Kaniyang Ama, at sa pagtupad sa gawaing iyon, Siya ay naupo sa trono kasama ang Kaniyang Ama. Ang sagisag ng pagtatagumpay ay ang pinaslang na Kordero na nakabiting sa haligi. Ang lahat ng katotohanang ito ay tuwirang nauugnay sa mga kinakatawan ni Pedro.

Sa Philadelphia, na kinakatawan ng toldang Exeter, ay sinasabi:

Ang magtatagumpay ay gagawin kong haligi sa templo ng aking Diyos, at hindi na siya lalabas pa; at isusulat ko sa kaniya ang pangalan ng aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos, na siyang bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit buhat sa aking Diyos; at isusulat ko sa kaniya ang aking bagong pangalan. Ang may pandinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Apocalipsis 3:12, 13.

Ang magtagumpay, kung paanong nagtagumpay si Cristo, ay tatanggap ng bagong pangalan, gaya ng tinanggap ni Simon Barjonah; at siya'y magiging isang haligi sa templo ng Diyos, kung paanong si Cristo ang Korderong pinatay at isinabit sa isang haligi sa templo ng Diyos. Kapag siya'y nagtagumpay, kung paanong nagtagumpay si Cristo, uupo rin siya sa luklukan sa mga kalangitang dako, gaya ng ginawa ni Cristo.

Sa Laodicea, na kinakatawan ng tolda sa Watertown, ay nasasaad:

Narito, ako'y nakatayo sa pintuan at kumakatok: kung ang sinuman ay makarinig ng aking tinig at magbukas ng pinto, ako'y papasok sa kaniya at makikipag-hapunan sa kaniya, at siya'y makikipag-hapunan sa akin. Sa magtagumpay ay ipagkakaloob kong umupong kasama ko sa aking luklukan, gaya rin ng ako man ay nagtagumpay at nakaluklok kasama ng aking Ama sa kaniyang luklukan. Ang may pandinig, makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Apocalipsis 3:20-22.

Ang unang katotohanang sinabi ni Jesus sa mga alagad, nang pasimulan Niyang ipahayag ang mga pagdurusa ng krus, ay ito: na dapat magtagumpay ang mga tao ayon mismo sa paraan ng pagtatagumpay na Kanyang ibinigay bilang halimbawa. Dapat ipako ng mga tao sa krus ang laman kasama ang mga hilig at mga pagnanasa. Kapag nagawa ito, sila'y pauupuin sa mga dakong makalangit.

Kahit noong tayo'y patay sa mga kasalanan, binuhay niya tayong kaisa ni Cristo (sa pamamagitan ng biyaya kayo'y naligtas;); At ibinangon niya tayong kaisa ni Cristo, at pinaupo niya tayong kaisa ni Cristo sa mga dako sa sangkalangitan kay Cristo Jesus. Efeso 2:5, 6.

Matapos ipahayag ang katotohanan ng pagpapapako sa krus, sa usapin ng personal na pananagutan, ang Leon ng lipi ni Juda ay nagdagdag ng isa pang katotohanang tumatalakay sa mga huling araw.

Sapagkat ano ang pakinabang ng tao, kung makamtan niya ang buong sanlibutan at mapahamak ang kaniyang sariling kaluluwa? O ano ang maibibigay ng tao kapalit ng kaniyang kaluluwa? Sapagkat ang Anak ng tao ay darating sa kaluwalhatian ng kaniyang Ama na kasama ang kaniyang mga anghel; at kung magkagayo'y gagantihan niya ang bawat isa ayon sa kaniyang mga gawa. Katotohanang sinasabi ko sa inyo, may ilan sa nangakatayo rito na hindi matitikman ang kamatayan, hanggang sa makita nila ang Anak ng tao na dumarating sa kaniyang kaharian. Mateo 16:26-28.

Kapag ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay inalis sa pagkakaselyo ng Leon ng lipi ni Juda sa pangwakas na yugto ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo, magkakaroon ng ilan na hindi mamamatay. Pagkatapos ay partikular Niyang tinukoy ang isang daan at apatnapu't apat na libo, ang Kanyang bayan sa mga huling araw na hindi makatitikim ng kamatayan. Kaya't anim na araw pagkaraan ng Kanyang pagdalaw sa Cesarea Filipos, inalis ng Leon ng lipi ni Juda sa pagkakaselyo ang isang katotohanang magpapalakas sa Kanyang mga alagad para sa nalalapit na krisis ng krus, ngunit higit na tumutukoy iyon sa malapit nang pagdating ng batas ng Linggo.

At pagkaraan ng anim na araw, isinama ni Jesus sina Pedro, Santiago, at si Juan na kapatid ni Santiago, at dinala niya sila sa isang mataas na bundok nang sila-sila lamang. At nagbagong-anyo siya sa harap nila; at nangingning ang kaniyang mukha na gaya ng araw, at ang kaniyang kasuotan ay puti na gaya ng liwanag. At narito, nagpakita sa kanila sina Moises at Elias na nakikipag-usap sa kaniya. Nang magkagayo'y sumagot si Pedro at sinabi kay Jesus, Panginoon, mabuti para sa atin na tayo'y narito; kung ibig mo, gagawa kami rito ng tatlong kubol: isa para sa iyo, isa para kay Moises, at isa para kay Elias. Samantalang nagsasalita pa siya, narito, isang maningning na ulap ang lumilim sa kanila; at narito, isang tinig mula sa ulap, na nagsasabi, Ito ang minamahal kong Anak, na lubos kong kinalulugdan; pakinggan ninyo siya. At nang marinig ito ng mga alagad, sila'y nagpatirapa na ang kanilang mukha ay

nakadapa sa lupa, at lubhang natakot. At lumapit si Jesus at hinipo sila, at sinabi, Tumindig kayo, at huwag kayong matakot. At nang itinaas nila ang kanilang mga mata, wala silang nakita kundi si Jesus lamang. At samantalang sila’y bumababa mula sa bundok, mahigpit na iniutos ni Jesus sa kanila, na sinasabi, Huwag ninyong sabihin kaninuman ang pangitaing ito, hanggang sa muling mabuhay ang Anak ng Tao mula sa mga patay. At ang kaniyang mga alagad ay nagtanong sa kaniya, na sinasabi, Bakit kung gayon sinasabi ng mga eskriba na si Elias ay dapat munang dumating? At sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, Tunay na si Elias ay darating muna, at ibabalik sa ayos ang lahat ng mga bagay. Ngunit sinasabi ko sa inyo, na si Elias ay dumating na, at hindi nila siya nakilala, kundi ginawa nila sa kaniya ang anumang ibig nila. Gayon din naman ang Anak ng Tao ay magdaranas ng pagdurusa mula sa kanila. Nang magkagayo’y naunawaan ng mga alagad na tungkol kay Juan Bautista ang sinasalita niya sa kanila. Mateo 17:1-13.

Sa siping ito, ang Leon mula sa lipi ni Juda ay nagbubukas ng mga katotohanang nagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, kaagad bago ang pagsasara ng pintuan ng awa, sapagkat “malapit na ang panahon.” Una Niyang itinukoy ang pagdurusa ng krus, at inilarawan ang karanasang iyon bilang ang nagtatakdang kaibhan sa pagitan ng isang uri na tatangging gamitin ang kanilang kalooban sa pagpako sa krus ng laman, at isang uri na susunod sa halimbawa ni Cristo. Pagkatapos ay ipinahayag Niya sa kanila na sila ang kumakatawan sa huling salinlahi ng kasaysayan ng daigdig, kung kailan magkakaroon ng mga taong mabubuhay mula sa panahon ng pagkakabukas ng selyo na naganap noong Setyembre 11, 2001, hanggang sa Kanyang pagbabalik.

Pagkatapos ay ipinakita Niya ang isang pangitain ng Kanyang niluwalhating pagkatao, at kasama Niya sina Moises at Elias. Ang mensahe ng pagseselyo na naalisan ng selyo ay ang Pahayag ni Jesucristo, na kaugnay kina Moises at Elias, at ang mensaheng iyon ay nagsimulang maalisan ng selyo noong Hulyo 2023, nang ang dalawang saksi ng Pahayag kabanata labing-isa, na sila’y sina Moises at Elias, ay itinatag, linya sa linya, bilang mga sagisag na kumakatawan sa pagseselyo ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Nang makita ng tatlong alagad ang pangitain at marinig ang tinig ng Diyos, “nagpatirapa sila sa kanilang mga mukha, at lubhang natakot. At lumapit si Jesus at hinipo sila, at sinabi, Bumangon kayo, at huwag kayong matakot.”

Ang pangitaing nakita ng tatlong alagad ay kumakatawan sa isang pangitain ng kaluwalhatian ni Cristo sa mga huling araw, at samakatuwid iyon din ang pangitaing nakita ni Daniel sa ikasampung kabanata.

At ako, si Daniel, ako lamang ang nakakita sa pangitain; sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; ngunit isang matinding panginginig ang sumapit sa kanila, anupa’t nagsitakas sila upang magtago. Kaya’t ako’y naiwan na nag-iisa, at nakita ko ang dakilang pangitaing ito, at wala nang lakas na nanatili sa akin; sapagkat ang aking kagandahan ng anyo ay nagbago sa akin at naging kabulukan, at hindi na nanatili sa akin ang lakas. Gayunma’y narinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita; at nang marinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita, ako’y nahulog sa malalim na pagkakatulog na nakadapa, at ang aking mukha ay nakaharap sa lupa. At, narito, isang kamay ang humipo sa akin, na itinukod ako sa aking mga tuhod at sa mga palad. At sinabi niya sa akin, O Daniel, lalaking lubhang minamahal, unawain mo ang mga salitang sinasabi ko sa iyo, at tumindig ka nang matuwid;

sapagkat sa iyo ako ngayo'y sinugo. At nang masabi niya sa akin ang salitang ito, ako'y tumindig na nanginginig. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Huwag kang matakot, Daniel; sapagkat mula sa unang araw na itinuon mo ang iyong puso upang umunawa, at nagpakumbaba ka sa harap ng iyong Diyos, ang iyong mga salita ay dininig, at ako'y naparito dahil sa iyong mga salita. Daniel 10:7-12.

Ang pangitain ng Pagbabagong-anyo sa ikalabingpitong kabanata ng Mateo ay ang pangitaing tulad sa salamin sa ikasampung kabanata ni Daniel, na nagaganap kapag ang mga patay na tuyong buto sa pangitain ni Ezequiel ay muling binubuhay. Ang pangitain, at ang kaugnay na mensahe, ay naghahayag ng dalawang uri ng mga sumasamba, ang isa ay nasa tolda ng Exeter, at ang isa naman ay nasa tolda ng Watertown, na siyang kapulungan ng mga manunuya ni Jeremias, at sinagoga ni Satanas ayon kay Juan. Gaya ng mga epekto ng pangitain sa patotoo ni Daniel, gayon din, "Nang marinig ito ng mga alagad, sila'y nagpatirapa nang mukhaan, at lubhang natakot. At lumapit si Jesus at hinipo sila, at sinabi, Magsitindig kayo, at huwag kayong matakot." Ang pangitain ay kapwa naririnig at nakikita sa dalawang pagkakataon, at nagbunga ito ng takot sa kapwa halimbawa. Kinailangan ang isang "paghipo" upang magpalakas sa dalawang patotoo.

Ang pangitain ng Pagbabagong-anyo ay isang katunayan, bukod sa iba pa, na kailanma'y hindi nabibigo ang Salita ng Diyos; sapagkat sa ikalabing-anim na kabanata ng Mateo, sa panghuling talata, sinabi ni Jesus, "May ilan sa mga nakatayo rito na hindi titikim ng kamatayan, hanggang makita nila ang Anak ng tao na dumarating sa kaniyang kaharian." Ang Pagbabagong-anyo ay isang paglalarawan ng pagdating ng "Anak ng tao" sa kaniyang kaharian.

Si Moises, sa bundok ng pagbabagong-anyo, ay naging saksi sa tagumpay ni Cristo laban sa kasalanan at kamatayan. Kinatawan niya ang mga lalabas mula sa libingan sa pagkabuhay na maguli ng mga matuwid. Si Elias, na inilipat sa langit nang hindi nakaranas ng kamatayan, ay kumakatawan sa mga mabubuhay pa sa lupa sa ikalawang pagparito ni Cristo, at na 'babaguhin, sa isang saglit, sa kisap-mata, sa huling paghihip ng trumpeta;' kapag 'ang may kamatayan ay dapat magbihis ng kawalang-kamatayan,' at 'ang may kasiraan ay dapat magbihis ng kawalang-kasiraan.' 1 Corinthians 15:51-53. Si Jesus ay nabalutan ng liwanag ng langit, gaya ng Kanyang magiging anyo kapag Siya'y darating 'sa ikalawang pagkakataon na walang kasalanan, tungo sa kaligtasan.' Sapagkat Siya'y darating 'sa kaluwalhatian ng Kanyang Ama na kasama ang mga banal na anghel.' Hebrews 9:28; Mark 8:38. Natupad na ngayon ang pangako ng Tagapagligtas sa mga alagad. Sa bundok ay inilarawan sa munting larawan ang darating na kaharian ng kaluwalhatian,—si Cristo ang Hari, si Moises na kinatawan ng mga banal na muling nabuhay, at si Elias ng mga inilipat. *The Desire of Ages*, 421.

Ang katotohanang tungkol sa pagtatatakan ay kinapapalooban ng pagtukoy na ang isandaan apatnapu't apat na libo ay yaong kinakatawan sa Apocalipsis kabanata pito, na hindi namamatay, at kinakatawan ni Elias, at na ang malaking pulutong sa Apocalipsis kabanata pito ay yaong kinakatawan ni Moises, na namamatay. Ang isang pangkat ay tinatawag sa unang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo, at ang isa pang pangkat ay tinatawag sa ikalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo.

Pagkaraan ng paghipo, nagbigay si Jesus ng karagdagang tagubilin sa mga alagad nang sabihin niya, “Huwag ninyong sabihin kaninuman ang pangitain, hanggang sa muling mabuhay ang Anak ng Tao mula sa mga patay.” Ang pangitain ng pagbabagong-anyo, na siyang pangitain sa salamin, at ang pangitain ni Isaias sa ika-anim na kabanata, at ang pangitain ni Pablo habang nasa ikatlong langit, at ang pangitain ni Ezekiel tungkol sa mga gulong sa loob ng mga gulong ay tinatakan ng Leon ng lipi ni Juda, hanggang pagkatapos ng muling pagkabuhay ni Cristo.

Ang pagkabuhay na mag-uli ni Cristo ay sumasagisag sa pagkabuhay na mag-uli ng dalawang saksi na kasama ni Cristo sa mismong pangitaing iyon, at sila’y nakatakdang mabuhay na mag-uli noong Hulyo 2023. Sa sandaling iyon, ang mensahe ng pagseselyo ay aalisan ng selyo para sa dalawang saksi ng Apocalipsis labing-isa at sa dalawang pangkat ng mga tapat, at ilalagay ito sa konteksto ng pangitain na parang sa salamin hinggil sa kaluwalhatian ni Cristo sa katapusan ng sanlibutan.

Ang mensahe ng pagseselyo ay ilalagay rin sa balangkas ng unang tatlong talata ng unang kabanata ng Apocalipsis, kung saan inilalahad ang kadenang paghahayag, na kumakatawan sa pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao, sa sunud-sunod na proseso kung paano ipinapahayag ang mensahe ng pagseselyo sa mga kandidato na mapabilang sa isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Ang hakbang-hakbang na proseso ay mula sa Ama, tungo sa Anak, tungo sa anghel na si Gabriel, tungo kay Juan, tungo sa mga iglesia. Mula sa Diyos Ama, tungo sa Anak na may pagka-Diyos at pagka-tao, tungo sa isang nilikhang hindi bumagsak (si Gabriel), tungo sa isang nilikhang bumagsak (si Juan), tungo sa mga iglesia na nasa Asya (ang sanlibutan.) Ang limang hakbang ay tiyak na tinukoy sa pinakaunang pagbanggit ng Pahayag ni Jesucristo, at ang pagtanggap sa alinmang hakbang ay pagtanggap sa lahat ng mga ito.

Sang-ayon sa pahayag na iyon, tinanong ng mga alagad si Jesus, “Bakit kung gayon sinasabi ng mga eskriba na kailangang mauna si Elias?” At sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, “Katotohanang darating muna si Elias, at ipapanumbalik ang lahat ng mga bagay. Datapuwa’t sinasabi ko sa inyo, na si Elias ay dumating na, at hindi nila siya nakilala, kundi ginawa nila sa kaniya ang anumang kanilang naisin. Gayundin naman ang Anak ng tao ay magdurusa rin sa kanilang mga kamay.” Nang magkagayo’y naunawaan ng mga alagad na siya’y nagsalita sa kanila tungkol kay Juan Bautista.

Ang propetikong papel nina Juan Bautista at Juan na Tagapahayag ay isang sangkap ng mensahe ng pagtatatak, at yaong mga nasa tolda sa Watertown na piniling ipagsawalang-bahala ang mensahe ni Samuel Snow ay kumakatawan sa mga ayaw kumilala na ang Panginoon ang pumipili ng mga lalaking nais Niyang piliin. Ang tinig na pinili noong 1989, na unang inilathala ang mensahe nito noong 1996, dalawang daan at dalawampung taon matapos ang 1776, na siyang bantay na tumukoy na dumating na ang ikatlong “sa aba” noong Setyembre 11, 2001, na ipinahayag ang makasalanang mensahe noong Hulyo 18, 2020, ay bahagi ng mensahe ng pagtatatak, at ang kaniyang papel ay kinakatawan ni Juan Bautista.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Nakita ko ang isang pangkat na mahigpit ang pagbabantay at matatag ang paninindigan, na hindi nagbibigay ng anumang pagsang-ayon sa mga magpapayanig sa itinatag na pananampalataya ng kapulungan. Tiningnan sila ng Diyos nang may lubos na kaluguran. Ipinakita sa akin ang tatlong baitang—ang unang, ikalawa, at ikatlong mensahe ng mga anghel. Sinabi ng aking kasamang anghel, “Sa aba ng sinumang mag-alis ng isang bloke o umantig man lamang sa isang pasak ng mga mensaheng ito. Ang wastong pagkaunawa sa mga mensaheng ito ay lubhang mahalaga. Ang kapalaran ng mga kaluluwa ay nakasalalay sa paraan ng pagtanggap sa mga ito.” Muli akong pinaraan sa mga mensaheng ito, at nakita ko kung gaano kamahal ang naging kabayaran ng karanasan ng bayan ng Diyos. Ito’y natamo sa pamamagitan ng maraming pagdurusang at matitinding tunggalian. Pinatnubayan sila ng Diyos nang hakbang-hakbang, hanggang sa inilagay Niya sila sa isang matibay at di-natitinag na plataporma. Nakita kong may mga indibidwal na lumapit sa plataporma at siniyasat ang pundasyon. Ang ilan, na may kagalakan, ay kaagad na sumampa roon. Ang iba’y nagsimulang humanap ng kamalian sa pundasyon. Nais nilang magkaroon ng mga pagpapahusay, at sa gayon ay magiging higit na sakdal ang plataporma at lalong magiging masaya ang mga tao. May ilan na bumaba mula sa plataporma upang siyasatin ito at nagpahayag na mali ang pagkakalatag nito. Ngunit nakita kong halos lahat ay nanindigang matatag sa plataporma at pinayuhan ang mga bumaba na itigil ang kanilang mga reklamo; sapagkat ang Diyos ang Punong Tagapagtayo, at sila’y nakikipaglaban laban sa Kaniya. Isinaysay nila ang kahanga-hangang gawa ng Diyos na naghatid sa kanila sa matibay na plataporma, at sama-samang itiningala ang kanilang mga mata sa langit at, sa malakas na tinig, niluwalhati ang Diyos. Ito’y nakaapekto sa ilan sa mga nagreklamo at lumisan sa plataporma, at sila, na may mapagpakumbabang anyo, ay muling sumampa roon.

Ipinabalik sa akin ang pagtingin sa pagpapahayag ng unang pagparito ni Cristo. Si Juan ay sinugo sa espiritu at kapangyarihan ni Elias upang ihanda ang daan para kay Jesus. Yaong mga tumanggi sa patotoo ni Juan ay hindi nakinabang sa mga turo ni Jesus. Ang kanilang pagsalungat sa mensaheng nagpauna sa Kaniyang pagdating ay naglagay sa kanila sa kalagayang hindi nila madaling matanggap ang pinakamalakas na katunayan na Siya ang Mesiyas. Pinangunahan ni Satanas ang mga tumanggi sa mensahe ni Juan na magpatuloy pa, hanggang sa tanggihan at ipako sa krus si Cristo. Sa paggawa nito, inilagay nila ang kanilang mga sarili sa kalagayang hindi nila matatanggap ang pagpapala sa araw ng Pentecostes, na sana’y nagturo sa kanila ng daan patungo sa makalangit na santuwaryo. Ipinakita ng pagkapunit ng tabing ng templo na ang mga hain at mga ordinansa ng mga Judio ay hindi na tatanggapin. Naialay na at tinanggap na ang Dakilang Hain, at ang Espiritu Santo na bumaba sa araw ng Pentecostes ay inakay ang mga isipan ng mga alagad mula sa makalupang santuwaryo tungo sa makalangit, kung saan si Jesus ay pumasok sa pamamagitan ng Kaniyang sariling dugo, upang ibuhos sa Kaniyang mga alagad ang mga kapakinabangan ng Kaniyang pagbabayad-sala. Ngunit ang mga Judio ay naiwan sa lubos na kadiliman. Nawala sa kanila ang lahat ng liwanag na sana’y kanilang tinaglay tungkol sa panukala ng kaligtasan, at patuloy pa rin silang nagtiwala sa kanilang walang-kabuluhang mga hain at mga handog. Pumalit na ang makalangit na santuwaryo sa makalupang, ngunit wala silang kaalaman sa pagbabagong iyon. Kaya’t hindi nila natamo ang mga kapakinabangan ng pamamagitan ni Cristo sa banal na dako.

Marami ang tumitingin na may panginigilabot sa landas na tinahak ng mga Judio sa pagtanggap at pagpako kay Cristo; at samantalang binabasa nila ang kasaysayan ng ka-hiya-hiyang paglapastangang ginawa sa Kanya, inaakala nilang iniibig nila Siya, at hindi sana nila Siya itinakwil gaya ng ginawa ni Pedro, ni ipinako Siya sa krus gaya ng ginawa ng mga Judio. Ngunit ang Diyos na bumabasa sa mga puso ng lahat ay dinala sa pagsubok ang pag-ibig kay Jesus na inaangkin nilang nadarama. Ang buong langit ay nagmasid nang may lubhang masidhing interes sa pagtanggap sa unang mensahe ng anghel. Subalit marami na nag-angking umiibig kay Jesus, at dumadaloy ang luha habang binabasa ang salaysay ng krus, ay kinutya ang mabuting balita ng Kanyang pagparito. Sa halip na tanggapin ang mensahe na may kagalakan, ipinahayag nilang ito'y isang panlilinlang. Kinapootan nila yaong mga umiibig sa Kanyang pagpapakita at itinakwil at itiniwalag nila sila sa mga iglesia. Ang mga tumanggap sa unang mensahe ay hindi napakinabangan ng ikalawa; gayundin ay hindi rin sila napakinabangan ng sigaw sa hatinggabi, na may layong ihanda sila upang pumasok na kasama ni Jesus sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kabanal-banalang Dako ng santuwaryong makalangit. At sa pagtanggap sa dalawang naunang mensahe, gayon nila nadiliman ang kanilang pag-unawa anupa't wala na silang nakikitang liwanag sa mensahe ng ikatlong anghel, na siyang naglalahad ng daan patungo sa Kabanal-banalang Dako. Nakita ko na kung paanong ipinako ng mga Judio si Jesus, gayon din ipinako ng mga iglesiang sa pangalan lamang ang mga mensaheng ito, kaya't wala silang kaalaman sa daan patungo sa Kabanal-banalang Dako, at hindi rin sila mapakikinabangan ng pamamagitan ni Jesus doon. Gaya ng mga Judio, na naghahandog ng kanilang walang-saysay na mga hain, iniaalay nila ang kanilang wala ring saysay na mga panalangin sa dakong iniwan na ni Jesus; at si Satanas, na nalulugod sa pandaraya, ay nagsusuot ng anyong relihiyoso, at inaakay ang mga isipan ng mga nagpapakilalang Kristiyano na ito tungo sa kanya, na kumikilos sa pamamagitan ng kanyang kapangyarihan, ng kanyang mga tanda at mga kabulaanang kababalaghan, upang pagtibayin ang pagkakasilo sa kanila. Ang ilan ay dinaraya niya sa isang paraan, at ang ilan naman sa iba. Mayroon siyang sari-saring mga panlilinlang na inihanda upang makaapekto sa magkakaibang mga isipan. May ilan na tumitingin na may panginigilabot sa isang panlilinlang, samantalang bukas-loob naman nilang tinatanggap ang iba. Dinaraya ni Satanas ang ilan sa pamamagitan ng Espiritismo. Dumarating din siya bilang isang anghel ng kaliwanagan at ikinakalat ang kanyang impluwensya sa buong lupain sa pamamagitan ng mga huwad na repormasyon. Ang mga iglesia ay nagagalak, at itinuturing nilang kahanga-hanga ang paggawa ng Diyos para sa kanila, samantalang gawa ito ng ibang espiritu. Ang kasabikang iyon ay mapapawi at iiwan ang sanlibutan at ang iglesia sa lalong masamang kalagayan kaysa dati.

Nakita ko na ang Diyos ay may tapat na mga anak sa hanay ng mga Adventistang sa pangalan lamang at ng mga bumagsak na iglesia, at bago ibuhos ang mga salot, ang mga ministro at ang bayan ay tatawaging lumabas mula sa mga iglesiang ito at malugod na tatanggapin ang katotohanan. Alam ito ni Satanas; at bago ipahayag ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel, nagdudulot siya ng isang kasiglahan sa mga relihiyosong samahang ito, upang yaong mga nagtakwil sa katotohanan ay isipin na nasa kanila ang Diyos. Umaasa siyang linlangin ang mga tapat at akayin silang isipin na ang Diyos ay patuloy pang kumikilos para sa mga iglesia. Ngunit magniningning ang liwanag, at lahat ng tapat ay iiwan ang mga bumagsak na iglesia at papanig sa nalabi. Early Writings, 258-261.